

Fener Yapımcısının Kızı

Yavuz DEMİRKIRAN

Fener Yapımcısının Kızı

Yavuz DEMİRKİRAN

Sisli tepeler arasında sıkışmış küçük bir köyde, Mei saygın bir fener yapımcısı olan babasıyla yaşıyordu. Her akşam, oradan geçen yolcular için fenerler yaparlardı. Sıcak açık kahverengi tenli ve iki kısa örgülü, meraklı dokuz yaşındaki Mei yardım etmeyi çok severdi. Hamuru karıştırır, kâğıdı keserdi; küçük elleri hızlı ve dikkatliydi. Uzun boylu, güçlü ve güler yüzlü babası ona her adımı öğretirdi.

Atölyeleri bambu ve tutkal kokardı. Raflar kırmızı, mavi ve yeşil fenerlerle taşardı. Yolcular uğrayıp fener alırdı ve Mei'nin babası her zaman öğüt verirdi. "İyi bir fener yolu aydınlatır," derdi, "ama iyi bir kalp yolculuğu aydınlatır." Mei başını sallardı, koyu kahverengi gözleri parıldardı. Üzerinde turkuaz bir tunik ve annesinden hediye kırmızı bir iplik bileklik vardı.

Sessiz bir akşam, kâğıtları ayırırken Mei saklı bir rulo altın kâğıt buldu. Yakalanmış güneş ışığı gibi parılıyordu. "Baba, bu ne?" diye sordu. Babası gülümsedi. "Bunu saklıyordum. Özel bir ışığı olduğu söylenir ama hiç denemedim." Mei'nin yuvarlak yüzü aydınlandı. "Kullanabilir miyim?" Babası başını salladı. "Bakalım nasıl bir sihir yapacaksın."

Mei altın kâğıdı dikkatlice ince şeritler halinde kesti ve bambu çerçeveye yapıştırdı. Babası, nasırlı elleri alet kemerinde, onu izledi. Fener bitince Mei onu havaya kaldırdı. Dans ediyormuş gibi görünen sıcak, altın bir ışıqla parladı. "Çok güzel!" diye fısıldadı. Babasının koyu gözleri parladı. "Dışarıda dene," dedi. "Ne gösterdiğine bak."

Mei akşam havasına çıktı. Altın fener yere yumuşak bir ışık saçtı. Birden, daha önce hiç yol olmayan bir yerde hafifçe parlayan bir patika gördü. Değirmenin arkasından kıvrılıp uzun otların içinden geçiyordu. "Baba!" diye seslendi. "Gizli bir yol var!" Babası dışarı çıktı ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Altın kâğıt saklı olanı ortaya çıkarıyor," dedi. "Bu özel bir armağan."

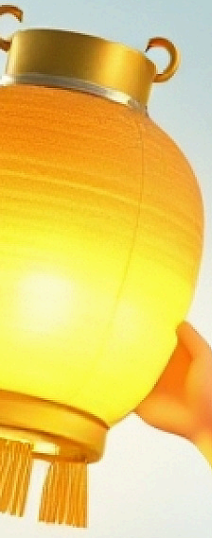
Altın fenerin haberi yayıldı ama Mei nasıl yapıldığını sır olarak sakladı. Güvenli olduğundan emin olmak istiyordu. Sonra bir öğleden sonra tepelerden yoğun bir sis çöktü. O kadar koyuydu ki insanlar kendi ellerini bile zor görüyordu. Köyün Yaşlısı da dahil bir grup köylü, ot toplamaya gitmiş ve geri dönmemişti.

Gümüş saçları topuz yapılmış, kısa boylu, kambur bir kadın olan Yaşlı, ahşap bastonuyla gruba öncülük ediyordu. Yanında, eline sımsıkı tutunan sarı gömleklİ küçük bir çocuk vardı. "Yakın durun," dedi Yaşlı, solgun gri gözleri endişeliydi. Ama sis bir duvar gibiydi. Eve giden yolu bulamıyorlardı. Çocuk ağlamaya başladı.

Köyde, Mei'nin babası bir arama ekibi düzenledi. Ama sis çok yoğundu. "İçinden geçen bir ışığa ihtiyacımız var," dedi. Mei altın fenerini hatırladı. "Baba, ben yardım edebilirim!" Feneri kaptı ve sise koştu. Babası arkasından seslendi ama o çok hızlıydı. "Güvende olacağım!" diye bağırdı. "Fener yolu gösterecek!"

Mei altın feneri yükseğe tuttu. Işığı sisi deldi ve parlayan bir yol ortaya çıkardı. Yolu izleyerek, "Yaşlı! Çocuk! Işığımı takip edin!" diye seslendi. Sesi küçük ama cesurdu. Sis dönüp duruyordu ama altın yol açık kalıyordu. Bez ayakkabılarının taşıyabildiği kadar hızlı koştu, örgüleri arkasında uçuşuyordu.

Yaşlı, Mei'nin sesini duydu. "Bu Mei!" dedi. "Onun ışığını takip edin!" Sarı gömlekli çocuk gözyaşlarını sildi ve Yaşlı'nın eline sımsıkı tutundu. Parıltıya doğru tökezleyerek yürüdüler. Mei, feneri alev alev, ortaya çıktı. "Bu taraftan!" dedi. "Altın yolda kalın!" Onları sisin içinden adım adım yönlendirdi.

Altın yol köyün gizli köşelerinden, eski kuyunun ve eğri ağacın yanından kıvrılarak geçti. Mei'nin babası ona her köşeyi öğretmişti. Şimdi fener hepsini gösteriyordu. Sarı gömlekli çocuk, iri yeşil gözlerle Mei'ye baktı. "Bir yıldız gibisin," diye fısıldadı. Mei gülümsedi. "Sadece ışığı takip et."

Sonunda köy meydanına ulaştılar. Sis dağılmaya başladı. Yaşlı, Mei'ye sarıldı. "Bizi kurtardın," dedi. Çocuk Mei'nin bacağına sarıldı. Mei'nin babası gurur ve rahatlamayla dolu bir yüzle ona koştu. "Cesurdun," dedi. "Ve akıllı." Mei feneri kaldırdı. "Altın kâğıttı," dedi.

Babası diz çöktü. "Altın kâğıt özeldir," dedi, "ama sihir onu paylaşmaktadır. Bu fenerlerin nasıl yapılacağını başkalarına öğretmelisin." Mei başını salladı. "Öğreteceğim," dedi. Ertesi gün köylüleri topladı. Altın kâğıdın nasıl kesileceğini ve çerçeveye nasıl yapıştırılacağını gösterdi. Herkes dikkatle izledi.

Kısa süre sonra köyde birçok altın fener parladı. Yaşlı kâğıt kesmeye yardım etti, sarı gömlekli çocuk şeritleri yapıştırdı. Mei'nin babası kızının öğretmesini izlerken gülümsedi. "Artık herkes yolunu bulabilir," dedi. Mei içten içe ısındı. Özel bir ışık keşfetmişti ve şimdi bu herkesin güvenle yolculuk etmesine yardımcı olacaktı.

O günden sonra köy, altın fenerleriyle tanındı. Uzaklardan yolcular onları satın almaya geldi. Mei ve babası yan yana çalıştı ama Mei öğretmeye her zaman zaman ayırdı. Paylaşılan bir becerinin büyüyen bir armağan olduğunu öğrendi. Bileğindeki kırmızı iplik bileklik ona annesinin sözlerini hatırlattı: "İyi bir kalp yolculuğu aydınlatır."

Ve böylece, sisli tepelerde, fener yapımcısının kızı kalbinde bir ışıkla büyüdü. En iyi sihrin paylaştığın sihir olduğunu öğrenmişti. Köy gelişti ve gizli yollar bir daha asla kaybolmadı. Mei'nin altın feneri hâlâ meydanda asılı duruyor; cesaretin ve cömertliğin simgesi olarak.